

Vô tư

Tôi sinh ra giữa nơi đô thị
Mấy năm phiêu bạt tránh bom rơi
Chiến tranh đuổi đến vùng đất lạ
Lại cho tôi thêm cả miền quê

Người phụ nữ có chồng ra trận
Lấp nhớ nhung bằng nỗi lo toan
Mở cửa đón những người xa lạ
Và cưu mang suốt mấy năm ròng

Ba mẹ con nép buồng tối hẹp
Hai gian ngoài nhường cả nhà tôi
Khoai độn sắn sê cơm nhường áo
Mắt đỏi vàng tỏa ấm tình thương

Chiến tranh qua trở về đô thị
Chợt thấy mình thắm đẫm sương quê
Suốt cả đời mang theo món nợ
Nợ tình người đặng mãi không vơi

Bưng bát cơm thoáng lưng người cấy
Múc thìa canh mằn mặn mồ hôi
Tiếng giục trâu "vắt vắt" không thôi
Gió chiều chiều tát đầy nỗi nhớ

Thuở chiến tranh được mẹ cưu mang
Giữa thời bình bó tay trước cháu con của mẹ
Mẹ không trách chỉ cười rặng rỡ
Mỗi lần tôi về thăm

Mẹ vô tư quên cái đã cho
Tôi vô tư thành người ích kỷ
Bao người dân thành thị
Cũng vô tư như tôi...

Hoàng Xuân Phú

Hà Nội, 4.2.2012